

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Δέν σέ συγχίζησαν τὰ λόγια τοῦ Ἀρτέμη; Δέν σ' ἔκαναν νά σκεφθῆς πάνω σ' αὐτά;

—Νά σκεφθῶ τί, μαμά;

—Ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός δέν εἶνε καί τόσο ἄξιος περιφρονήσεως. Κι' ἄκόμα ἐπί σοῦ δίνεται ἡ περίστασις νά ξαναγιάσῃς τή ζωή σου... Τί εἶσαι τώρα, Φλώρα; Τί εἶσαι; σ' ἐρωτῶ. Εἶσαι μιά χωρισμένη! Τί θά γίνῃς αὐριο; Τά χρόνια περνοῦν, παιδί μου...

—Μή μέ πικροῦν, μητέρα.

—Δέν ζητῶ νά σέ πικρώω, Φλώρα. Θέλω τὸ καλὸ σου, μόνον τὸ καλὸ σου, παιδί μου. Τί σκέπτεσαι νά κάμῃς; Πρέπει νά ἐξηγηθῆς στή μητέρα σου, νά μοῦ ἀνοιχθῆς τὴν καρδιά σου... Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένη; Αὐτὸ θά ἦταν ὀλέθριο γιὰ σένα, Φλώρα.

—Ὁλέθριο;

—Ναί, θά ἦταν ἡ πλήρης καταστροφή. Σοῦ τὸ λέω αὐτὸ γιὰ τὴ ματαιώση, ξέρω τὸ μοιχτικὸ σου, οὐ ἡ ἴδια μοῦ τὸ εἶπες...

—Σόδα, μαμά!

—Ὅχι, ὄχι, καλύτερα νά μιλήσουμε. Πρέπει νά μιλήσουμε. Εἶσαι ἐρωτευμένη, γιατί θές νά κρυφθῆς; Δέν κρύβεται ὁ ἐρωτᾶς, κόρη μου. Εἶσαι ἐρωτευμένη. Καί μέ ποιόν;

—Μαμά, σέ ικετεύω, ρώτασε!

—Νά σιωπάω; Δέν μπορῶ νά σιωπάω, Φλώρα, γιατί σ' ἀγαπῶ. Θέλω τὸ καλὸ σου, μ' ἔνωσεῖς; Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔγραψες δέν μπορεῖ νά γίνῃ σύζυγός σου. Δέν μπορεῖς, παιδί μου, νά ποδοπατήσῃς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρώπινους νόμους, ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸ καπρίτσιο. Μ' ἔνωσεῖς;

—Ὅστε θέλετε νά μέ ρίξετε πάλι στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἀρτέμη, μαμά;

—Θέλω νά σέ γλυτώσω ἀπὸ μιά ὀλεθρία ἀπερισκεψία.

Χαμηλώσα τὰ μάτια μου καὶ δέν μιλοῦσα.

Δέν εἶχα σκεφθῆ ποτέ ὡς τώρα, τὸς γονεῖς μου. Ὁ ἐρωτᾶς μου γιὰ τὸ Λεάνδρου εἶχε ἀπορροφήσει ἐντελῶς τὴ σκέψι μου. Καί τώρα; Ἡ μητέρα μου πρώτη, ἔμπαινε μπρὸς καὶ μούφραζε τὸ δρόμο.

Τί ἔπρεπε νά κάμω;

Ν' ἀντιδράσω; Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπόφασίς μου.

Ἄγαποῦσα τὸ Λεάνδρου καὶ τίποτε δέν θά μπορούσε νά μέ κάμῃ ν' ἀλλάξω γνώμη.

Θα γυρίσω πάλι κοιτᾶ στὸν Ἀρτέμη; Ὅχι, ποτέ! Θά προτιμοῦσα νά μείνω ζωντοχέρα σ' ὅλη μου τὴ ζωή!... Ἐχοντας τὰ δ' αὐτὰ ὑπ' ὄψιν μου, εἶπα στὴ μητέρα μου:

—Μὴ μ' ἀδικήτε, μαμά. Παρεξηγήτε, ἀσφαλῶς, τὴ συμπίθεσις ποῦ νοιώθα γιὰ τὸ Λεάνδρου. Μὰ καί σεις στὴ θέα; μου τὸ ἴδιο θά κάνατε. Ὁ Λεάνδρος μοῦ φέρθηκε ὡς τώρα σὺν νά ἦταν δικό μου παιδί, ὀγαλμένο ἀπ' τὰ σπλάγχνα μου. Ναί, σ' αὐτὸν χρῆστώ πολλά. Μὲ γλύτωσε ἀπὸ φρικτοῦς κινδύνους. Μ' ἀκούτε; Εἶπα: ἀπὸ φρικτοῦς κινδύνους!...

—Τί ἔνωσεῖς, κόρη μου;

—Μὴ μέ ρωτᾶτε. Δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ. Συνέθησαν ἀφάνταστα πράγματα στὸ σπῆτι τοῦ Ἀρτέμη, ὅταν θρικόκουν ἐκεῖ. Καί στίς κρίσιμες αὐτὲς περιστάσεις, ὁ Λεάνδρος στάθηκε πλάι μου, θοηθὸς μου καὶ ὑπερσποτιῆς μου, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ὄργη τοῦ πατέρα του.

Τὰ μάτια μου θούρκωσαν ἐνῶ μιλοῦσα.

—Ναί, μαμά, συνέχισα. Θά ἤμουν ἴσως νεκρὴ σήμερα, ἂν δέν θρικόκταν κοντὰ μου ὁ Λεάνδρος.

—Νεκρή!...

—Ναί, νεκρὴ. Γιατί διέτρεξα κι' αὐτὸν ἄκόμα τὸν κίνδυνον, κοντὰ στὸ σύζυγό μου. Μποροῦσα λοιπὸν νά μὴν εὐγνωμῶ τὸ Λεάνδρου γιὰ δ' αὐτά;

—Ἀσφαλῶς ναί. Ἄλλὰ εἶσαι θεθαρία, Φλώρα, ὅτι τὸ ἀσθημά σου γιὰ τὸ Λεάνδρου, εἶνε ἀπλῶς ἡ εὐγνωμοσύνη;

—Εἶμαι ἀπολύτως θεθαρία.

—Κι' ὅμως...

Ἡ μητέρα μου θέλησε νά πῇ κάτι, μὰ δέν συνέχισε τὴ φράσι τῆς.

—Θέλω νά μέ πιστεύετε σ' ὅτι σᾶς λέω, τῆς εἶπα.

—Ἔστω, σέ πιστεύω, μοῦ ἀποκρίθηκε. Σέ πιστεύω, Φλώρα, καὶ εὐχομαι νά σέ φωτίσῃ ὁ Θεός, γιὰ νά μὴν κάμῃς καμμιὰ ἀπερισκεψία ἀνεπανόρθωτη.

—Μὴν ἀνησυχῆς, μαμά. Δέν εἶμαι πειὰ μικροῦλα. Ξέρω καλὰ τὴ ζωή, τὶς ἀσχημίες τῆς καὶ τοὺς κινδύνους τῆς.

Ἡ μητέρα μου δέν ἔπεμπε περισσότερο.

Μὰ κατάλαβα ὡστόσο, πὸς δέν μέ εἶνε πιστέψι καὶ εἶχε δικησ φυσικά, γιατί δέν τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια. Ἀναγκάστηκα νά τῆς πῶ ψέμα. Ντρέπομαι γι' αὐτὸ, αἰσχύνουμαι τὸ γράφα ἐδῶ, στὸ ἄμυχο χαρτί καὶ κοκκινίζω. Μὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις ποῦ δέν μπορεῖ νά μιλήσῃ καὶ νά φερθῆ κανεὶς εὐθέτερα. Ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποῦ τὸ ψέμα κλείνει ἴσὺν θύλασμο μερικὲς πληγές. Τὶς κλείνει θεθαρία πρόχειρα, ἀλλὰ εἶνε κι' αὐτὸ κάτι, γιατί ἡ ἀλήθεια, ἡ ἀμείση καὶ καθαρὴ ἀλήθεια, θά τίς ἐρέθιζε, θάπτετε ἀπάνω τους σάν ζεματιστὸ λαδί...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Δέν ξέρω τί συμβαίνει, μὰ κάτι τὸ ἔκτακτον καὶ τὸ ἀλλόκοτον συμβαίνει ἀσφαλῶς τὸν τελευταῖον καιρὸν.

Ὁ Λεάνδρος ἀράωσε ξαφνικά καὶ χωρὶς λόγον τὶς ἐπισκέψεις του.

—Γιατί ἔγινε αὐτὸ; Ποιὸς εἶνε ὁ λόγος;

Τοῦ φέρθηκε μάλιστα ψυχρὰ ἡ μητέρα μου; Δέν θέλω νά τὸ πιστέψω ἕνα τέτοιο πράγμα. Ἡ μητέρα μου εἶνε πολὺ λεπτή, ξέριε νά φέρνεται, σὲ κάθε περίστασι.

Τί τρέχει λοιπόν;

Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ τὸν εἶδα φαίνονταν ἐξαιρετικὰ στενωρηνμένος. Τοῦ εἶπα νά καθῆσθαι κι' ὅμως ἔφυγε. Προφασίστηκε τὸ θιαστικόν. Τὸν πίστεψα τότε, μὰ τώρα, τώρα ποῦ τὰ σκέπτομαι πρὸ ψυχραμα δ' αὐτά, ναυτεῶς ὅτι ὁ Λεάνδρος δέν εἶνε πειὰ ὁ ἴδιος, ὅτι κάτι ποῦ κρύβει, κάτι τὸν στενωρηνεῖ...

Ὁ, Θεέ μου, πόσο μέ τρομάζουν δ' αὐτά!...

Ἐγὼ γίνεο τόσο νευρική κι' εὐερέθηστη τελευταία, ὡστε ἀρκεῖ τὸ παραμικρὸν γιὰ νά μέ ἀναστατώσῃ. Βλέπω παντοῦ κινδύνους καὶ σμυφορές. Δέν ἔχω πείε ἐμπιστοσύνη οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μου.

Μὰ σκέψι προπατων μ' ἀναστατώνει, μέ παγώνει ἀπὸ φρίκη. Εἶνε δυνατὸν ν' ἀλλάξουν τὰ αἰσθητά του Λεάνδρου ἀπέναντί μου;

Εἶνε καλόν, πολὺ καλόν, εὐαίσθητος καὶ μεγαλόκαρδος. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μέ τρομάζει. Εἶδε—ὅπως μοῦ εἶπε—τὸν πατέρα του νά κλαίη καὶ φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ τὸν ἐλύτπωσε ὑπερβολικά, τὸν συνέτριψε. Ἄργισα νά πιστεῖω σοβαρῶς στὴ λύπη τοῦ πατέρα του. Τὸν θεωρεῖ εἰλικρινή. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς μέ τρομάζει. Ἐκεῖνο ποῦ δέν μπορεῖ νά πετύχῃ κανεὶς μέ τὸ Λεάνδρου διὰ τῆς θίας, τὸ κατορθώνει μέ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν γλυκύτητα.

Ἄν λοιπὸν ὁ Ἀρτέμης παίξει καὶ πάλι κανένα θεατριτικὸν παιχνίδι; Ἄν ὁ Λεάνδρος θελήσῃ ἀπὸ κακῶς ἐννοουμένο ἱπποτισμὸν νά θυσιάσῃ τὰ πάντα πρὸς γάιον του, κι' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀγάπην ποῦ μοῦχει;

Ἄ, δέν μπορεῖ νά φανταστῇ κανεὶς πόσο

υποφέρω τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ!

Μὲ κυνηγοῦν διαρκῶς τὰ ἴδια τρομερὰ ὄνειρα, οἱ ἴδιοι ἀνατριχιαστικοὶ ἐφιάλτες. Δὲν κοιμῶμαι τὴ νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Μὰ ὅταν κοιμηθῶ, ὅταν κλείσουν τὰ κουρασμένα βλέμματά μου, τότε ἀρχίζει γιὰ μένα τὸ ἄλλο μεγάλο μαρτύριο τῶν ὄνείρων.

Ἄορατα χέρια μὲ τραβοῦν καὶ μὲ σέουνον μέσα στὴ νύχτα πρὸς τὸ χάος, πρὸς τὸ σκοτάδι. Πῶ μὲ πηγαίνουν; Τρέμω καὶ ἀγωνιῶ. Κι' ἄξαφνα θλίπω μπρὸς μου τὴν ἑπαυλί τοῦ Ἀρτέμη. Νὰ ἢ κρεθθατοκάμαρη! Τὸ κρεθθαί! Ὁ Ἀρτέμης κίβηται σ' αὐτὸ μὲ τίς πιτζάμες του καὶ μὲ περιμένει. Ἐχει μιά σατανικὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ μοχθηρία. Ἡ ἄορατη δύναμι μὲ τραβαίει γιὰ νὰ μὲ ρίξῃ στὴν ἀγκαλιά του. Εἶνε φρικτὸ... φρικτὸ!...

Σκούζω μέσα στὸν ὕπνο μου καὶ σφαδάζω.

Ἄποτι πετιέμαι τέλος ἐπάνω, παγωμένη ἀπὸ φρίκη...

Ἄλλοτε πάλι θρίσκομαι στὸν ἐξώστη τῆς ἐπαύλειος, ἀνάμεσα στὴν πρασιναῖα τῆς περιπλοκάδας. Μια ἀγωνία μὲ σφάζει. Κάτι θὰ συμβῆ... Τί; Δὲν ξέρω... Κι' ὅμως φοβοῦμαι, φοβοῦμαι.

Ἄξαφνα, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἐξώστου ἢ τῆς θερμάντας, δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω καλά, μέσα στὸν ὕπνο μου, κάτι ἀκαθόριστες σκιές σαλεύουν. Τίς παρακολουθῶ ἔντρομη. Ἡ σκιά σαλεύουν ἀλλόκοτα καὶ σιγά-σιγά ἀρχίζουν νὰ καθορίζονται, νὰ παίρνουν ἕνα ὁρισμένο σχῆμα. Εἶνε ἡ σκιά ἐκείνη τοῦ Ἀρτέμη. Καὶ κοντὰ του, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά του, σφαδάζει ἡ δικὴ μου σκιά. Ἐκείνος εἶνε φοβερός, ἐπιθετικὸς. Ἡ σκιά μου τρέμει καὶ ζητάει νὰ προφυλαχτῇ. Παρακολουθῶ τὴ σκηνὴ αὐτὴ κατατρομαγμένη, μὲ γουρλωμένα μάτια. Παρακολουθῶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μου... Ὁ Ἀρτέμης ἀπλώνει τὰ χέρια του, θέλει νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ. Εἶμαι ἀνυπεράσπιστη πρὸς τὴν θέσιν του. Μ' ἀγκαλιάζει, μὲ σέρνει κοντὰ του, κι' ὅμως δὲν μπορῶ ν' ἀμυνθῶ, δὲν μπορῶ νὰ φωνάξω...

Αὐτὸ κράτει πολλὴ ὥρα.

Ἐτοὶ τοῦλάχιστον μοῦ φαίνεται, μέσα στὸ ἀγωνιώδες ὄνειρό μου. Ἄποτι τέλος ξυπνῶ, μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι, μουκιδι στὸν ἰδρωτὰ. Συμπῶ παγωμένη ἀπὸ φόβο καὶ δὲν τολμῶ, δὲν θέλω νὰ ἐξανουκιθῶ πειά.

Ὡ, ἀλλοίμονο, εἶμαι θεθάει πὼς ὅτι, κι' ἂν συμβῆ, τὰ ὄνειρα αὐτὰ, αὐτοὶ οἱ ἐφιάλτες θὰ μὲ θασανίζουν σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ κλείσω γιὰ πάντα τὰ μάτια μου!...

Τίποτε, μὰ τίποτε δὲν θὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπ' τὸ μαρτύριο αὐτὸ. Μονάχα ὁ θάνατος!...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερηλόγιον τοῦ Λεάνδρου Ἀρτέμη)

Ποτὲ δὲν ὑπόφερα τόσο, ὅσο τὸν καιρὸ αὐτὸ.

Βρίσκομαι σὲ τόσο δυσκολὴ θέσι, Θεέ μου!

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ πατέρας μου. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἀγαπημένη μου Φλώρα...

Τί πρέπει νὰ κάνω;

Ξέρω καλά, πὼς ὁ πατέρας μου ὑποφέρει, ὑποφέρει φρικτὰ. Πέφτει ἀργὰ στὸ κρεθθαί του νὰ κοιμηθῇ κι' ὅμως δὲν κοιμάται. Τὸν ἀκούω νὰ σηκώνεται καὶ νὰ γυρίζει στὸ ἐπίτι. Γυρίζει πᾶνω-κάτω σάν κολασμένος!...

Ἰπὴρχε λοιπὸν τόση τρυφερότης μέσα στὴν καρδιά του; Ἀγαπᾷσε πραγματικῶς τὴ Φλώρα, δὲν τὴν ποθοῦσε ἄπλως; Νὰ πού τώρα ὁ ἐρωτὰς τοῦ ἔπεσσε ἀσυγκρίτητος; Θέλει νὰ κρυφθῇ, ἀλλὰ μαντεύω τὴν ἀγωνία του, τὸ μαρτύριό του.

Ποῦ θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ἀκούγοντάς τον νὰ γυρίζῃ ἄλλο νύχτα ἀπὸ κάμαρη σὲ κάμαρη, γάνω τὸν ὕπνο μου καὶ πτοφογορίζω στὸ κρεθθαί μου. Εἶνε ἀπεριγρηπτὴ ἢ ἀπόγνωσι πὼς μὲ καταλαμβάνει.

Τρῶμε ἀμλιητοί. Λέω τρῶμε κι' ὅμως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Γιατὶ ὁ πατέρας μου δὲν βάζει μπουκιά στὸ στόμα του. Προσοίεται πὼς τρῶει.

Γιὰ τὴ Φλώρα δὲν γίνεται πειά κουθέντα.

Δὲν τολμῶ νὰ τοῦ πῶ τίποτε. Μὰ οὔτε κι' ὁ ἴδιος ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ μοῦ μιλήσῃ γι' αὐτὴ, ἂν καὶ τὴ σκέπτεται διαρκῶς.

Φοβοῦμαι, ὅτι αὐτὴ ἡ ἱστορία θάῃ ἀσχημο, πολὺ ἀσχημο τέλος.

Βρίσκομαι ἀνάμεσα σὲ δυὸ δυστυχισμένους ἀνθρώπους. Γιατὶ καὶ ἡ Φλώρα ὑποφέρει καὶ ὑποφέρει πολὺ.

Νόμιξο πὼς θὰ γλύτων ἀπὸ τὸν πατέρα μου εὐκόλα, καὶ νὰ τώρα πού θροικεται ἀσχημα μπλεγμένη μαζὺ του, ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας μου τὴν ἀγαπάει σάν τρελλός.

Κι' ὅμως, τὸ μαρτύριο αὐτὸ τοῦ πατέρα μου δὲν τὴν συγκινεὶ καθόλου. Δὲν θέλει τὴν ἀγάπη του. Ὁ πόθος τῆς εἶνε νὰ

λυτρωθῇ ἀπὸ αὐτό.

Κι' ἐγώ; Ἐγὼ τι στάσι πρέπει νὰ τηρήσω;

Δὲν τολμῶ νὰ πάω νὰ δω τὴ Φλώρα, ὅπως ἐπήγαινα ἄλλοτε συχνότατα.

Τὴν ἀγαπῶ κι' ὅμως τὴν ἀποφεύγω!

Ξεκινῶ νὰ πάω στὸ σπίτι τῆς, κι' ἄξαφνα, στὴ μέση τοῦ δρόμου, γυρίζω πίσω.

Θεέ μου!... Εἶμαστε τρεῖς δυστυχισμένοι ἀνθρώποι. Καὶ μόνον ἕνα θαῦμα, κατὶ τὸ ἀπρόοπτο θὰ μᾶς ἐγὼλῃ ἀπὸ τὴ δυσκολία αὐτὴ περιστασι.

Τὴν τελευταία φορὰ πού εἶδα τὴ Φλώρα, ἔκλαιγε, γιὰτὶ ἔπαυε νὰ τὴν ἐλπῶ συχνά. Τῆς εἶπα διάφορες δικαιολογίες, μὰ δὲν τίς πίστεψε. Καὶ νὰ πού ἐξασκολουθῶ νὰ μὴν πηγαίνω ἐπίτι τῆς. Σ' αὐτὸ φταίει καὶ ἡ μητέρα τῆς. Δὲν ξέρω... Ἰσως ν' ἀπατάμαι. Μὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἡ κ. Μπριλλάντη δὲν μὲ βλέπει μὲ καλὸ μάτι. Φοβοῦμαι, ὅτι ἀποδίδει σὲ μένα ὅλες τίς συμφορὰς πού συνέβησαν. Μὰ ὁ Θεὸς ξερεὶ ἂν φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλα αὐτὰ.

Κανένας δὲν μπορεὶ νὰ πάη κοντρά στὴ Μαίρα του. Κι' ἡ Μαίρα ἡ δικὴ μας ἔχει ἀποφασίσει ἔτσι: νὰ ὑποφεροῦμε διαρκῶς, κυνηγώντας τὴν εὐτυχία, χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ τὴν φτασοῦμε »

(Σημειώσεις τοῦ Ἀρτέμη, γραμμένες φρέσκη-μυθῆ, ὕστερα ἀπὸ ἐκαστηρικὴ ἀγρυπνία)

Ἄ, ὄχι, ὄχι... Ἡ ζωὴ δὲν μπορεὶ νὰ τρασηῖται ἔτσι. Χωριάζεται ἀπόφασι, ἀποφασις ἐκληρῷ, ὑπεράνθρωπη. Ἡ ἱστορία αὐτὴ πρέπει νὰ πάρῃ ἕνα τέλος.

Ἄν μπορούσα, θὰ ξεριζώνω τὴν καρδιά μου καὶ θὰ τὴν ἐριχνω στούς σκύλους. Μὰ ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, θὰ πάρω τὸν ἄλλο δρόμο, πού φέρνει στὴ γαλήνη καὶ στὴ λύτρωσι.

Θὰ πεθάνω!...

Ἐγὼ τὸ θάρρος αὐτὸ εὐτυχῶς...

Τί ἀξίζει ἡ ζωὴ ὅταν τὴν χτυποῦν ἀπὸ παντοῦ ἡ συμφορὰ; Ἄρχισα μάλιστα ἀπὸ γῆρας νὰ κανονίζω τίς ὑποθέσεις μου. Θὰ βάλω μιά τάξι στὶς δουλειές μου κι' ὕστερα, ὕστερα ὅλα θὰ τελειώσουν.

Μιά σφαῖρα στὸν κρότασο εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ φύγῃ κανεὶς μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό...

Μιά σφαῖρα!... Κ' ὕστερα... ὕστερα πειά τίποτε ἄλλο... Τὸ σκοτάδι, ἡ ἀνυπαρξία...

Ἐτοὶ θὰ ἐλευθερωθῆς γιὰ πάντα, ἀπὸ μένα, ὡσαύτα μου Φλώρα, περήφανη κι' ἀκατάδεχτη!...

Θὰ γαρήσῃ καὶ θὰ ζήσῃς τὴ ζωὴ σου.

Δὲν θὰ βρίσκομαι στὸν κόσμο αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ θλίψῃς καὶ γιὰ σὲ τύπη ἢ συνειδήσις σου. Θὰ μὲ ξεχάσῃς γρήγορα μάλιστα, γιὰτὶ μὲ μίσησε πολὺ, τὸ ξέρω...

Σοῦ εὐγοῖμαι νὰ εὐτυχίσῃς στὴ ζωὴ σου, ἂν καὶ δὲν τὸ πολυτιπτεύω αὐτό...

Δὲν μνησικακῶ κατὰ τοῦ Λεάνδρου. Εἶνε παιδί ποῦζῃσε χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς καμμιὰ τρυφερότητα. Σὲ εἶδε καὶ γοητεύθηκε καὶ σ' ἀγάπησε. Τί φταίει αὐτὸς γι' αὐτό!...

(Ἀκολουθεῖ)

